

Arrest

nr. 95 462 van 21 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 oktober 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 14 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 13 april 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 25 oktober 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 75 595 van 21 februari 2012 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker diende op 9 oktober 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 11 oktober 2012 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van de tweede asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 8 mei 1993, 15 juli 1998 en 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde [L. R.]

[...]

nationaliteit : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 09.10.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 13.04.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 26.10.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 23.02.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 09.10.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een protocol van een huiszoeking dd 24.01.2012 voorlegt waarbij op de kamer waar betrokkene gewoond heeft verschillende zaken in beslag werden genomen en er in het bijgebouw mannelijke camouflagekledij gevonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij beschuldigd zou worden van wahabisme en hulp aan terroristen. Overwegende dat een document enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Overwegende dal de RVV stelde dat: "Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RVS 12 januari 1999, nr 75.054, Polat)". Overwegende dat betrokkene een enveloppe voorlegt dd. 28.02.2012 (afzender = zus [M.], begunstigde, broer [M.]). Overwegende dat deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar de broer van betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene zijn binnenlands paspoort voorlegt. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor bracht tijdens zijn vorige asielaanvraag die desalniettemin negatief werd afgesloten door het CGVS en de RVV. Overwegende dat betrokkene twee faxen voorlegt. Overwegende dat een kopie / fax niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan, Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen,

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad aangezien betrokkene al op 09.03.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 1317, 1320, 1322 en 1341 van het Burgerlijk Wetboek, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van “de andere bepalingen in het Belgische recht die de motiveringsvereiste opleggen”.

Hij verschaft volgende toelichting:

“a) Dat de verzoekende partij geconfronteerd wordt met een afwijzing van de tweede asielaanvraag op basis van de afwijzing van de eerste asielaanvraag; hetgeen inhoudt dat de verzoekende partij na afwijzing van diens eerste asielaanvraag louter op basis van de eerste asielaanvraag eigenlijk geen tweede asielaanvraag kan indienen nu deze asielaanvraag wordt afgewezen verwijzende naar de eerste asielaanvraag.

Dat op die wijze met een dergelijke motivering het mogelijk is om gewoon bijna elke asielaanvraag af te wijzen nu de meeste afgewezen eerste asielaanvragen afgewezen worden bij gebreke aan geloofwaardigheid.

Dat de bestreden beslissing artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet schendt, door zoals verder blijkt volkomen ten onrechte de asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Dat de bestreden beslissing evenmin afdoende gemotiveerd is.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd. Dat de motivering afdoende dient te zijn, hetgeen inhoudt in dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rechtens aanvaardbare motieven. Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn.

Dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en de beslissing dient te steunen op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

Dat het bestuur zich voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. (MAST, A., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 917, p. 49).. Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt, tot beslissingen, beslissing die op een zorgvuldige wijze dienen te worden voorbereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen stoelt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat de bevoegde

overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen." (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366).

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandar[d]iseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., *Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993*, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., *De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet*, T.V.R., 1993/2, 67-71),

[...]

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt., Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. *Environnement et Patrimoine écusinoir*, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981). Dat een motivering afdoende en draagkrachtig moet zijn, d.w.z., dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (RvSt., COOLS, nr. 42143 van 3 maart 1993; RvSt., BULENS, nr. 43.596 van 30 juni 1993; RvSt., FLAMAND, nr. 43782 van 12 juli 1993; RvSt. KEIRSEBILCK, nr. 51142 van 16 januari 1995; RvSt., JAQUES, nr. 51576 van 8 februari 1995; RvSt., VAN HOORNEWEDER, nr. 52975 van 18 april 1995; BREUGELMANS, nr. 72835 van 30 maart 1998; (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, nr.749). Dat een motivering pas draagkrachtig kan zijn en de beslissing kan schragen [...] wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is.

Dat de bestreden beslissing nergens op valabele manier motiveert waarom met hetgeen de verzoekende partij aangebracht [...] geen rekening werd gehouden.

Dat niet opgaat te verlangen dat het onmogelijk wordt gedaan of bewezen.

[...]

Dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet geschonden wordt door een beslissing die het eige[n]lijk onmogelijk maakt om ooit nog nieuwe stukken naar voor te brengen na een eerste afgewezen asielaanvraag.

Dat artikel 1 van het verdrag van Genève in ieder geval van toepassing is gelet op artikel 48 van de vreemdelingenwet die dit verdrag van toepassing maakt.

Dat het strijdig zou [...] zijn met artikel 1 van de Conventie van Genève de aanvraag tot erkenni[n]g niet te onderzoeken om de enkele reden dat de kan[d]idaat vluchteling gedurende een zekere termijn in een derde land verbleven heeft daar waar artikel 1 van de conventie van Genève direkte werking heeft en aldus elke bepaling die hier mee in strijd is niet kan worden toegepast (Raad van State Frankrijk dd. 16 januari 1981 en 27 maart 1981 (toegepast door de [...] latere rechtspraak van de Commission de recours de réfugiés), *Journal de Droit international (Clunet)* 1981, 588, Daaloz-Sirey, 1981, 250; Raad van State Nederland, dd. 17 juli 1978, R.V. 178, nr. 76, vaste rechtspraak sindsdien; zie ook BOSSUYT, M. "Enkele beschouwingen bij de nieuwe asielwet van 6 mei 1983" in FOGLETS, M.C. en PARMENTIER, S., *De nieuwe Vreemdelingenwet*. 1993,81). Dat de het non-refoulement beginsel kan geschonden worden, wanneer de [...] vreemdeling een vluchteling blijkt te zijn, ingeval van weigering op formele gronden (BOSSUYT, M., "Het Arbitragehof en de opschortin[g]smogelijkheid door de Raad van State van de bevestigende beslissingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de staatslozen" in DE FEYTER, K., FOGLETS, M.C, HUBEAU, , B., *Migratie en Migrantenrecht*, 1, 1995, 90, noot 90).Dat artikel 52, 4° van de vreemdelingenwet aldus niet kan worden toegepast. Dat diezelfde rechtsgrond en redenering kan worden toegepast op artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Dat het niet strookt met artikel 1 van het verdrag van Genève en ook artikel 48 van de vreemdelingenwet eigenlijk een onmogelijk bewijsvereiste in te voeren. Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., "De vluchtelingendefinitie uit het Verdrag van Genève" in Binnen en buiten. Vluchtelingen op zoek naar recht. Tegenspraak Cahiers nr. 7., Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29). Dat dit ook geldt voorzover de Belgische wetgeving ter zake wordt ingeroepen ten einde vluchteling te worden verklaard.

Dat hierdoor ook artikel 1 van het verdrag van Genève en ook artikel 48 van de vreemdelingenwet geschonden zijn nu de bestreden beslissing door eigenlijk voor de verzoekende partij onmogelijk te maken bewijzen aan te brengen.

Dat in tegenstelling tot hetgeen verweerder in de bestreden beslissing laat uitschijnen, de verzoeker n.a.v. zijn tweede asielaanvraag wel degelijk nieuwe elementen aangebracht, namelijk de huiszoeking van 24 januari 2012 met welbepaalde doelstellingen met reeds direct aangeduide resultaten in de richting van de doelstelling.

Dat de akte ondermeer volgende elementen bevat :

"In samenwerking met wijkagent van MVD RF in RI [N. K. B.], medewerker van de Politiedienst MVD OVD RF in RI [T. I. M.], op basis van de beslissing van 23 januari 2012, in overeenstemming met deel vier -zestien van de art. 182 (deel twee, drie en vijf art. 183) UPK RF (Wetboek van de strafrecht van de Russische Federatie) heeft een huiszoeking plaats gevonden op het adres: [...] doel van de huiszoeking: opzoeking van de illegaal opgeslagen wapens en munitie, verboden literatuur, video met terroristische thematiek, documenten, foto's, betreffende zaak;

(...)

Deelnemende personen zijn op de hoogte gebracht van gebruik van de technische middelen: metaalzoekers, videocamera voor de opname van de huiszoeking.

Voor de opstart van de huiszoeking heeft de onderzoekrechter vertoont Beslissing van de toelating van de Huiszoeking van 23 januari 2012

De onderzoekrechter heeft voorgesteld om de verboden middelen, eigendom van [L. R. K.], die wordt verdacht in misdaad volgens art. 205 Strafrecht, GW RF. Middelen in beslag genomen door dwang.

In beslag genomen goederen tijdens de huiszoeking: laptop Acer (grijs, s/n LWBCWBNA14701255A07009), magneet discs- 4 st, GSM Nokia 3300-1 st, USB stick Kingston-1 st,GB, met als inhoud foto's, druk-documenten, brochures met islamitische thematiek, voor verdere expertise om extremi[s]tische uitdrukkingen op te sporen, inhoud, die boeit tot terroristische activiteiten. Alle in beslag genomen middelen lagen in de kamer van [L. R. K.] In de berging op de achterkant van het huis was een camouflagepak gevonden, bestaande uit broek en vest met maat 48."

Dat uit de inhoud van voormeld stuk blijkt dat er wel degelijk ernstige aanwijzingen zijn voor vervolging zijn in het land van herkomst, daar waar gelet op de datering van het feit van huiszoeking namelijk 24 januari 2012 het zeer aan[n]emelijk is dat de verzoekende partij niet kon beschikken over het nieuwe stuk. Dat dit stuk trouwens pas in een envelop met poststempel na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is verzonden. Dat deze elementen ook nieuw zijn.

Dat in het protocol van de huiszoeking dergelijke elementen duidelijk terug te vinden zijn.

Dat de door verzoeker voorgelegde nieuwe stukken voor zich spreken.

Dat een aantal nieuwe stukken zonder meer niet werden aanvaardt, dienaangaande geen valabele motivering bevat, niet gemotiveerd is (cfr. RVV Nr. 24.879 van 23 maart 2009, dat een geval bespreekt waarin een persoon stelt dat diens familieleden toegekomen zijn en feiten meegemaakt hebben die hij nog niet voorafgaandelijk had vernomen). Dat dergelijke rechtspraak ook dient te worden toegepast in de gevallen waarin men aan een aantal nieuwe stukken geraakt.

De stukken bewijzen dat verzoeker in Rusland wel degelijk het slachtoffer is van vervolgingen.

Dat gelet op het voorgaande er reeds een schending is van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet gelet op de nieuwheid van het voorgelegde en gelet op de aard[...] van het voorgelegde. Dat er tevens een schending is van het motiveringsvereiste.

Dat bovendien de beslissing dan nopens de twee faxen die werden neergelegd voorgehouden heeft dat de authenticiteit/herkomst niet zou kunnen worden nagegaan[...], zodat de bestreden beslissing niet consequent is, nu een origineel authentiek document zelfs niet wordt beoordeeld daar waar een fax-dokument in een zelfde beslissing dan wel een beoordeling krijgt waarbij het dokument in principe voor oordeel in aanmerking zou komen zo het origineel zou zijn. Dat de bestreden beslissing gelet op het voorgaande onmogelijk kan gemotiveerd zijn nu originele documenten niet aanvaard worden gelet op de eerste asielaanvraag en niet originele dokumen[t]en niet aanvaard worden nu zij niet origineel zijn.

b) [...]

Dat de rechtspraak reeds oordeelde dat het niet de taak van een asielaanvrager is de authenticiteit te garanderen van de documenten die hij overlegt om aan te tonen dat de autoriteiten van zijn land hem geen afdoende bescherming verzekeren tegen vervolgingen. (R.v.St. nr. 84.168, 17 december 1999, A.P.M. 2000 (samenvatting); RvSt,<http://www.raadvst-consetat.be> (10 mei 2001))

Dat dan ook in die zin de beslissing niet kan gemotiveerd door een tweede asielaanvraag zonder meer af te wijzen door gewoon te verwijzen naar de eerste asielaanvraag. Dat immers het neerleggen van een dokument er immers een nieuwe beoordelingssituatie on[t]staan is waarbij er een vermoeden geldt die in het voordeel speelt van een asielaanvrager. Dat men niet zonder meer mag overgaan tot het tegendeel namelijk een vermoeden dat in geval van tweede asielaanvraag men elk dokument vermag te verwerpen gelet op het lot van de eerste asielaanvraag.

Dat [d]e Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat een bestuur met de nodige zorgvuldigheid tot de juiste en correcte feitenvinding dient te komen.

Dat hierdoor de bestreden beslissing niet kan gemotiveerd zijn. Dat een beslissing op basis van foute feitenvinding niet gemotiveerd is. (Cfr. Rvst. nr. 92.645 van 25 januari 2001 in de zaak A. 62.465/VII-19.316). Dat ook een beslissing op onzorgvuldige en onvolledige feitenvinding niet kan gemotiveerd zijn. Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., " De vluchtelingdefinitie uit het Verdrag van Genève" in Binnen en buiten. Vluchtelingen op zoek naar recht. Tegenspraak Cahiers nr. 7., Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29).

Dat de zorgvul[d]igheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996).

Dat ter zelfdertijd de motiverin[g]sverplichting en de zorgvul[g]heidsverplichting kunnen worden opgeworpen (Cfr. Rvst. VAN DEN HEUVEL nr. 79.355 van 18 maart 1999).

Dat terzake ook de zorgvuldigheidsplicht kennelijk geldt bij het nemen van beslissingen.

Dat artikel 1 van het Verdrag van Genève van directe werking is; dat in ieder geval artikel 48 van de vreemdelingenwet dit artikel van toepassing maakt in het Belgische recht.

c) *Dat de bestreden beslissing door te stellen dat de envelop enkel bewijst dat er iets werd verzonden het onmogelijk maakt om uiteindelijk te kunnen bewijzen dat de stukken in handen werden gekregen na de eerste asielaanvraag.*

Dat door dergelijke motivering het onmogelijk wordt om ter zake nog enig nieuw stuk voor te leggen, nu door dergelijke motivering het eigenlijk onmogelijk wordt om nieuw stukken in ontvangst te nemen op een normale wijze zoals de postdiensten. Dat immers wanneer men op de buitenzijde een lijst van stukken zou weergeven dit de verzenders in gevaar zou brengen en er een groot risico zou bestaan dat de stukken uiteindelijk niet verder hun bestemming tot België zouden kunnen krijgen. Dat een lijst in de

zending zelve uiteraard evenmin kan nu men diezelfde redenering zou kunnen toepassen tussen een lijst en een e[n]ve[...]lop door ze te zien als aparte stukken die op zichzelf niets bewijzen.

Dat niet opgaat te verlangen dat het onmogelijk wordt bewezen. Dat dit des te meer opgaat nu in diezelfde bestreden beslissing terug te vinden is dat men geen faxen zou kunnen aanv[...]aarden, zodat op die wijze er eigenlijk vast[st]aat dat men op geen enkele wijze kan bewijzen aan nieuwe stukken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet te raken.

Dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet geschonden wordt door een beslissing die het eige[n]lijk onmogelijk maakt om nieuwe stukken naar voor te brengen.

Dat het niet onredelijk is aan te nemen dat personen op de vlucht niet steeds direkt beschikken over alle mogelijke dokumenten wanneer zij eerst vluchten en daa[r]mee niet meer zijn in het land van herkomst. Dat het ook redelijk is aan te nemen dat zij pas na een eerste asielaanvraag er in geslaagd zijn om een aantal dokumenten te verkrijgen.

[...]

Dat hierdoor ook artikel 1 van het verdrag van Genève en ook artikel 48 van de vreemdelingenwet geschonden zijn nu de bestreden beslissing door te stellen dat de envelop enkel bewijst dat er iets werd verzonden het onmogelijk maakt om uiteindelijk te kunnen bewijzen dat de stukken in handen werden gekregen na de eerste asielaanvraag.

[...]

Dat een aantal nieuwe stukken werden neergelegd zodat de beslissing die daar geen rekening mee houdt, dienaangaande geen motivering bevat, niet gemotiveerd is (cfr. RVV Nr. 24.879 van 23 maart 2009, dat een geval bespreekt waarin een persoon stelt dat diens familieleden toegekomen zijn en feiten meegemaakt hebben die hij nog niet voorafgaandelijk had vernomen). Dat dergelijke rechtspraak ook dient te worden toegepast in de gevallen waarin een verzoekende partij zoals in casu niet aan de neergelegde geraakte en pas na afloop van de eerste asielpcedure er is kunnen in slagen de hand te leggen op de door de bestreden beslissing aangegeven nog niet voorgelegde dokumenten.

[...]

d) [...]

Dat de Raad van State in het Arrest 109.702 van 8 augustus 2002 in de zaak KADUMA, na conform advies van de auditeur gesteld heeft dat het Burge[r]lijk Wetboek betreffende de regeling van bewijsmiddelen ook in asielzaken van toepassing is.

Dat de voorgelegde akte een akte is in de zin van artikel 1317 en/of artikel 1320 van het Burgerlijk Wetboek nu de akte opgesteld door de bevoegde Russische overheid een authentieke akte is of minstens een authentieke akte. Dat artikel 1317 en volgende van het Burge[r]lijk Wetboek voorziet in een hi[ë]rarchie van bewijsmiddelen en daarin een bijzondere plaats toebedeelt aan geschreven akten.

Dat [de] beslissing ten onrechte geen bewijskracht toekent aan een authentieke akte zoals in casu een protocol huiszoeking van de Russische overheid, en evenmin bewijskracht toekent aan diezelfde akte die bovendien ook een onderhandse akte is. Dat hierdoor artikel 1317, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek geschonden zijn. Dat het burgerlijk wetboek er van uitgaat dat schriftelijk bewijs juist het meest waardevolle is en het minst voor contestatie vatbaar. Dat bestreden beslissing juist andere vormen van bewijs vooropstelt als meer waardevol hetgeen evenwel niet kan zonder het Belgisch Burge[r]lijk Wetboek te schenden.

Dat nergens gemotiveerd wordt waarom voormelde artikelen van het Burge[r]lijk Wetboek niet zouden moeten worden toegepast, zodat ook op dit punt de bestreden beslissing niet kan gemotiveerd zijn, daar waar bovendien nergens in rechte noch in feite wordt gemotiveerd waarom een authentieke akte of een onderhandse akte aan de kant zou moeten worden geschoven.

Dat bovendien de verzoekende partij twee faxen heeft neergelegd welk in strijd met artikel 1341 van het Burge[r]lijk Wetboek zonder meer worden afgewezen nu voorgehouden wordt dat de authenticiteit/herkomst niet zou kunnen worden nagegaan [...].

Dat evenwel conformiteit aan het origineel niet wordt betwi[...]st zodat het behoorde overeenkomstig artikel 1341 van het Burge[r]lijk Wetboek de documenten [...] te aanvaarden. Dat immers uit artikel 1341 van het Burge[r]lijk Wetboek afgeleid wordt dat zolang de conformit[ei]t aan het origineel niet wordt betwist de (fax) copie geldt als bewijs (VAN GERVEN, W., STIJNS, S., Verbintenissenrecht, II, Acco, Leuven, 1988, p. 242).”

3.1.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepaling, immers vastgesteld dat de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging wordt genomen omdat hij geen nieuwe gegevens aanbracht waaruit blijkt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden aanvaard als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat de voorziene motivering onduidelijk of stereotiep zou zijn. Ten overvloede dient bovendien te worden geduid dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821). Ook moet worden benadrukt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden. De motiveringsplicht houdt immers niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden (RvS 13 december 2006, nr. 165.918).

De bestreden beslissing bevat een pertinente en draagkrachtige motivering die verzoeker in staat stelt zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van “*enige andere bepaling in het Belgische recht die de motiveringsvereiste oplegt*”, zoals het artikel 62 van de Vreemdelingenwet – bepaling waarnaar verzoeker in zijn theoretische toelichting verwijst –, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. In de mate dat verzoeker de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit deze bepaling kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangebracht in het kader van een meervoudige asielaanvraag

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker zet uiteen dat hij bij zijn tweede asielaanvraag een verslag met betrekking tot een huiszoeking die plaatsvond op 24 januari 2012, een briefomslag met 28 februari 2012 als datumvermelding, een binnenlands paspoort en twee faxen neerlegde.

Verzoeker betwist niet dat hij het door hem neergelegde binnenlands paspoort reeds heeft neergelegd bij de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Hij betoogt evenwel dat verweerder de andere door hem aangebrachte stukken – met name het verslag inzake een huiszoeking, een briefomslag en twee faxberichten – ten onrechte niet als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft weerhouden.

Wat betreft het verslag inzake de huiszoeking die op 24 januari 2012 werd doorgevoerd stelt verzoeker dat hij dit stuk pas ontving nadat zijn eerste asielaanvraag was afgewezen en dat uit dit document blijkt dat er ernstige aanwijzingen zijn dat hij wordt vervolgd in zijn land van herkomst. Het louter feit dat verzoeker voormeld stuk pas na de behandeling van zijn eerste asielaanvraag zou hebben ontvangen volstaat op zich echter niet om automatisch te besluiten dat dit stuk een nieuw gegeven is. Het begrip “*nieuwe gegevens*” heeft namelijk niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Het staat daarnaast niet ter discussie dat verzoeker het verslag inzake de doorgevoerde huiszoeking in de woning die hij reeds meer dan drie jaar geleden verliet aanbracht om zijn asielrelaas dat reeds het voorwerp uitmaakte van een grondig onderzoek door de commissaris-generaal en de Raad verder te onderbouwen. Verweerder motiveerde dat reeds werd vastgesteld dat het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig, plausibel en coherent is. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet en de Raad dient op te merken dat het niet kennelijk onredelijk of onwettig is om een herhaald asielverzoek niet in overweging te nemen omdat de aangebrachte inlichtingen kennelijk irrelevant zijn of er enkel op gericht zijn voort te bouwen op een asielrelaas waarvan het volstrekt fictief karakter reeds werd aangetoond aan de hand van een combinatie van niet ter discussie staande vaststellingen die werden gedaan tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag (cf. RvS 27 november 2002, nr. 113.002). Verzoeker gaat uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar hij op algemene en ongenueanceerde wijze stelt dat verweerder “*na afwijzing van diens eerste asielaanvraag louter op basis van de eerste asielaanvraag eigenlijk geen tweede asielaanvraag kan indienen nu deze asielaanvraag wordt afgewezen verwijzend naar de eerste asielaanvraag en dat in geval van een tweede asielaanvraag men elk document vermag te verwerpen gelet op het lot van de eerste aanvraag.*”

Inzake de voorgelegde briefomslag heeft verweerder gemotiveerd dat deze enkel aantoonde dat verzoeker iets werd toegezonden, zonder dat evenwel kan worden nagegaan wat hem precies werd overgemaakt. Verzoeker zet uiteen dat de redenering van verweerder het onmogelijk maakt om het bewijs te leveren dat overtuigingsstukken pas werden ontvangen nadat een eerdere asielaanvraag werd behandeld. Hij toont met deze uiteenzetting evenwel niet aan dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat deze briefomslag op zich geen gegeven is waaruit ernstige aanwijzingen inzake het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige aanwijzingen aangaande het bestaan van een reëel risico op ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kunnen worden afgeleid. In zoverre het daarenboven de bedoeling van verzoeker was om, aan de hand van deze briefomslag, aan te tonen dat bepaalde overtuigingsstukken die hij bij zijn tweede asielaanvraag aanbracht hem pas bereikten nadat het arrest van de Raad nr. 75 595 van 21 februari 2012 was gewezen moet ten overvloede worden opgemerkt dat verzoeker met zijn toelichting ook niet aantoonde dat verweerdere stellingname omtrent deze stukken incorrect is.

Verzoeker geeft ook aan niet akkoord te gaan met het standpunt van verweerder dat de neergelegde faxberichten niet als nieuwe gegevens, in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, kunnen worden beschouwd omdat de authenticiteit van deze documenten niet kan worden vastgesteld. De

Raad wijst erop dat het niet kennelijk onredelijk is om stukken waarvan de authenticiteit niet vaststaat bewijswaarde te ontzeggen en niet te weerhouden als nieuwe gegevens. Een stuk dat geen bewijswaarde heeft kan immers geen ernstige aanwijzingen bevatten voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

De verwijzing van verzoeker naar een aantal arresten van de Raad is verder niet nuttig, daar hij niet aantoont dat de feiten die aanleiding gaven tot deze arresten gelijkaardig zijn aan deze in voorliggende zaak en aangezien arresten in onze continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.2.3. Waar verzoeker verwijst naar de artikelen 1317, 1320, 1322 en 1341 van het Burgerlijk Wetboek kan slechts worden gesteld dat deze artikelen betrekking hebben op het bewijs van verbintenissen uit overeenkomsten en het bewijs van betaling en de schending van deze bepalingen in voorliggende zaak, waarbij de wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld, niet dienstig kan worden ingeroepen (RvS 14 juni 2012, nr. 219.747).

De Raad stelt verder vast dat in het arrest van de Raad van State van 8 augustus 2002 met nummer 109.702 waarnaar verzoeker verwijst wordt gesteld dat een gehoorverslag dat door een asielaanvrager werd ondertekend een onderhandse akte *“in de zin van”* artikel 1322 van het Burgerlijk Wetboek is die hem kan worden tegengeworpen. Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn standpunt dat uit voornoemd arrest kan worden afgeleid dat de door hem aangehaalde bepalingen van het Burgerlijk Wetboek betreffende de regeling van bewijsmiddelen ook in asielzaken van toepassing zijn.

Ten overvloede kan er ook op worden gewezen dat verweerder nergens heeft gesteld dat het verslag inzake de huiszoeking dat werd aangebracht geen authentieke en/of onderhandse akte is, doch slechts dat dit document niet als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd omdat het er op gericht is een eerder asielaanvraag te staven waarvan reeds werd geconstateerd dat het, gelet op een veelheid aan vaststaande leugenachtige verklaringen, geen aanleiding kon geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien verweerder motiveerde dat niet blijkt dat de twee faxberichten die verzoeker neerlegde authentiek zijn kan verzoeker ook niet voorhouden dat verweerder *“de conformiteit aan het origineel”* niet in vraag zou stellen. De beschouwingen van verzoeker missen bijgevolg ook feitelijke grondslag.

3.1.2.4. Verder dient erop te worden gewezen dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572; RvS 30 augustus 2006, nr. 162.085). Derhalve kan de schending van deze bepaling op zich niet dienstig worden aangevoerd.

3.1.2.5. De stelling van verzoeker dat het niet onderzoeken van een asielaanvraag *“om de enkele reden dat de kandidaat vluchteling een zekere tijd in een derde land verbleven heeft”* strijdig is met de bepalingen van artikel 48 van de Vreemdelingenwet is irrelevant, daar in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging wordt genomen omdat hij in een derde land heeft verbleven, doch wel omdat hij geen nieuwe gegevens aanbracht.

De bestreden beslissing maakt het voor verzoeker evenmin *“onmogelijk [...] om bewijzen aan te brengen”*, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat hem wordt verhinderd om aan te tonen dat hij voldoet aan de vereisten om als vluchteling te worden erkend.

In de bestreden beslissing wordt ook geen uitspraak gedaan omtrent de vraag of verzoeker aan de voorwaarden voldoet om als vluchteling te worden erkend. Er wordt enkel geconstateerd dat zijn eerste aanvraag hiertoe niet werd ingewilligd en dat hij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aanbracht.

Een schending van artikel 48 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor

het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker verstrekt een theoretische uiteenzetting omtrent het zorgvuldigheidsbeginsel, maar toont geenszins aan dat verweerder in casu onzorgvuldig is te werk gegaan of dat hij heeft nagelaten enig door verzoeker aangebracht nuttig gegeven bij zijn beoordeling te betrekken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing genomen werd door een onbevoegde overheid en dat er sprake is van een motiveringsgebrek.

Ter onderbouwing van zijn middel stelt hij het volgende:

“Dat de bestreden beslissing luidens de beslissing zelve zou genomen zijn de Federale overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie vreemdelingenzaken onder de hoofding lbz.

Dat er geen bevoegdheid ratione materiae is nu het admin[i]stratie[ve] orgaan zijn bevoegdheid te buiten gaat wanneer het handelt zonder daartoe rechtstreeks of on[...]rechtstreeks door de Belgische Grondwet of door een Belgische Wet grondwet te zijn gemachtigd of nog wanneer het een gebied betreedt dat aan zijn bemoei[e]nis niet is overgelaten is on[t]trokken of wanneer een administratieve overheid zich de bevoe[gd]heid aanmatigt de Belgische Grondwet of Wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen (LAMBRECHTS, W, Geschillen van Bestuur Kluwer, Antwerpen, 1988, p; 65).

Dat binnenlandse zaken niet bevoegd is om ter zake een beslissing te nemen in zake migratie en asielbeleid zoals in casu. Dat door een fout in de opgave in de beslissing van de betekende overheid de beslissing dient geannuleerd te worden (Rvst. 28 mei 2009, zoals geciteerd in de brief van de Commissaris-Generaal der Vluchtelingen van 30 juni 2009).

Dat er bijgevolg een andere overheid heeft beslist en bevoeg[d]heid heeft aangematigd die door een andere overheid dient uitgeoefend te worden.

Dat hieruit volgt dat de bestreden beslissing niet genomen is door de bevoegde overheid.”

3.2.2. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat deze genomen werd door mevrouw R. M., attaché bij de “Algemene Directie Vreemdelingenzaken” en dat deze ambtenaar optrad als “gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie.” Uit artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 december 2011 – Regering – Benoemingen, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 20 december 2011 blijkt dat er een “Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie” is en het staat in casu niet ter discussie dat deze staatssecretaris, gelet op haar benoeming en haar titel, bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet). De bestreden beslissing werd daarnaast genomen in uitvoering van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en deze bepaling voorziet dat de minister c.q. de staatssecretaris “of zijn gemachtigde” kan beslissen een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer een vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt. Overeenkomstig artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd om een beslissing in toepassing van artikel 51/8, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet te nemen. Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing zou genomen zijn door een onbevoegde ambtenaar. Het loutere feit dat de ambtenaar die de bestreden beslissing nam in dienst is van de federale overheidsdienst Binnenlandse Zaken, waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken een onderdeel is, en dat een verwijzing naar deze federale overheidsdienst is opgenomen in de bestreden beslissing laat op zich geenszins toe te besluiten dat de bestreden

beslissing genomen is door een onbevoegd ambtenaar of dat deze beslissing behept is met een motiveringsgebrek.

In de mate dat het daarnaast de bedoeling is van verzoeker om aan te voeren dat de ambtenaar die de bestreden beslissing heeft genomen zijn bevoegdheden, waarover hij krachtens artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beschikt, heeft overschreden kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK